

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 52

гр. Варна, 09.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в закрито заседание на девети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деница Добрева

като разглежда докладваното от Деница Добрева Търговско дело № 20213100900732 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е с правно основание чл. 248, ал. 1 от ГПК.

Образувано е по молба вх.№ 28878/06.12.2022г., предявена от „Торове БГ“ ЕООД/ в несъстоятелност/, чрез адв. А. за изменение на постановеното по делото решение №508/11.11.2022г. в частта за разноските. Поддържа се, че на ответника в несъстоятелност се дължат разноски по силата на общите правила за отговорността за разноски. Оспорва се извода на съда, че разноските в полза на страната са за сметка на масата на несъстоятелността. Извежда основното за присъждане на разноски от разпоредбата на чл. 616, ал. 2, т. 4 от ТЗ, според която разноските на кредиторите във връзка с участието им в производството по несъстоятелност се удовлетворяват след пълното удовлетворяване на останалите кредитори. Акцентира, че синдикът е предявил иска без да осигурена издръжката на производството по несъстоятелност, поради което предприетите от него действия са изцяло на негов риск. По аргумент от обратното от разпоредбата на чл. 620, ал. 7 от ТЗ и доколкото ответникът в несъстоятелност не е трето лице, счита че разноските не се дължат от масата, а подлежат на заплащане от синдика. Противно на преждеизложеното, в заключение се позовава, че разноските се заплащат от масата, защото вземанията за тези разноски се ползват с привилегия пред разноските на кредиторите по чл. 616, ал. 2, т. 4 от ТЗ.

Ответникът по молбата- Г. С., синдикът на „Торове БГ“ ЕООД/ в несъстоятелност/ не е изразила становище в срока по чл. 248, ал. 2 от ГПК.

Молбата с правно основание чл. 248, ал.1 от ГПК е предявена в законоустановения срок обжалване за решението от процесуално легитимирана страна, ангажирала своевременно по делото списък за разноски по чл. 80 от ГПК, поради което е процесуално допустима. По същество на молбата съдът съобразява следното:

Производството по делото е образувано по предявен от синдика Г. С. иск с правно основание чл. 646, ал.2, т. 3 от ТЗ за обявяване на недействителност по отношение на кредиторите на несъстоятелния търговец на действия (в случая плащания), извършени след начална дата на спиране на плащанията. С постановеното по делото решение искът е отхвърлен. Съдът е отказал да присъди разноски в полза на конституираното като ответник дружество „Торове БГ“ ЕООД/ в несъстоятелност/ по съображения за сливането на качествата на кредитор и задължено за разноски лице.

На осн. чл. 620, ал. 7 от ТЗ при отхвърляне на исковете по чл. 645, 646 или по чл. 647 от ТЗ, предявени от синдика, разноските по делото направени от трето лице се събират по

масата на несъстоятелността. В този случай, съобразно общите правила, регламентиращи отговорността за разноси в гражданското производство разноските се възлагат в тежест на страната, чието правно твърдение е отречено с постановения краен съдебен акт. Особено е обаче, че задължен за разноси е длъжникът в несъстоятелност, независимо от качеството му на ответник по отхвърления иск. Това разрешение е резултат от обстоятелството, че искът се води с цел да се обезпечи масата на несъстоятелността. След като несъстоятелният длъжник се явява задължен за разноси съгл. чл. 620, ал. 7 от ТЗ, то не би могъл и едновременно с това да е титуляр на правото на разноси. Независимо по, че по исковете с правно осн. чл. 649, ал. 1 от ТЗ несъстоятелният търговец се представлява от органите си съгл. чл. 635, ал. 3 от ТЗ, това не влече след себе си „раздвояване“ на юридическото лице. След откриване на производството по несъстоятелност, с изключение на изрично посочени от закона случаи, имуществото на несъстоятелния се включва в масата на несъстоятелността, разбира се при съобразяване, че масата е динамична величина и включва и новоустановено и новосъбрано имущество. Ето защо е недопустимо масата на несъстоятелността да е задължена за разноси, а дружеството в несъстоятелност да има качеството на кредитор за същите тези разноси. По същите съображения дружеството няма качеството на „трето лице“ по смисъла на чл. 620, ал. 7 от ТЗ. Такова качество притежава ответникът- страна по оспорените действие или сделка, различна от несъстоятелния.

Доводите на молителя, черпени от разпоредбата на чл. 616, ал. 2, т. 4 от ТЗ също не могат да бъдат споделени. Цитираната разпоредба регламентира реда на удовлетворяване на кредиторите за разноси във връзка с участието им в производството по несъстоятелност. Както се посочи по-горе, молителят не разполага с такова качество. Не намира опора в закона и становището, че синдикът е лично задължен за разноси. Синдикът, независимо от качеството му на ищец по делото, не разполага със самостоятелно право на иск (не е носител на материалното право, предмет на иска), а се явява процесуален субституент. В това си качество той действа в защита на кредиторите и масата на несъстоятелността, а не на свой персонален интерес. Ето защо, по силата на правилото «комуто ползите, нему и тежестите» разноските се събират от масата на несъстоятелността.

С оглед на изложеното, съдът намира, че не са налице основания за ревизиране на отговорността за разноси, определена с постановеното по делото решение.

Молбата с правно основание чл. 248, ал. 1 от ГПК се явява неоснователна и подлежи на отхвърляне.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ молба вх.№ 28878/06.12.2022 г., предявена от „Торове БГ“ ЕООД/ в несъстоятелност/ чрез адв. А. за изменение на постановеното по делото решение №508/11.11.2022г. в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в седмичен срок от съобщението пред Варненски апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____